



Als de klokkenmaker uit het dorp vertrekt is er niemand meer om de klokken te repareren. Maar ook nu blijven alle mensen dagelijks het gewicht van hun klok omhoogtrekken. Dat houden ze een tijd vol. Totdat de klokken ongelijk gaan lopen. Ze geven de tijd niet meer goed aan. Sommige mensen denken: laat maar zitten, opwinden heeft geen zin meer. Anderen blijven doorgaan, hoeveel er ook aan het radarwerk mankeert. Elke dag trekken ze met het kettinkje het gewicht omhoog en houden de klok in beweging. Dan bereikt het bericht het dorp: een nieuwe klokkenmaker is in aantocht. Hij gaat het dorp rond. Klokken die zijn blijven lopen, hoe ongelijk ook, weet hij te repareren. Anderen niet, die zijn verroest. Het valt niet mee om vol te houden als je weinig resultaat van je werk ziet. Het leek ook tamelijk zinloos om al die klokken op te winden die de verkeerde tijd aangaven. Het valt ons niet mee om het vol te houden in de strijd tegen het coronavirus. We weten echt wel dat beperkende maatregelen noodzakelijk zijn. En een tijdlang kunnen we wat moeilijk is verdragen. Helemaal als je ziet dat we er allemaal mee te maken hebben. Maar als het te lang duurt, kunnen machteloosheid en moedeloosheid bezit van je nemen. Wordt het ooit weer anders, verzuchten we in sombere buien. Misschien denken we als die dorpingen soms ook wel: waar doe ik het voor, laat maar zitten.

Hoe hou je het vol als je op je zelf wordt teruggeworpen. Hoe hou je het vol als het zicht op dat het anders wordt jou ontbreekt. Op een galeischip wisten ze het vroeger wel. Daar hoorde je non-stop bevelen. Iemand sloeg op een grote trom. Een ander stond klaar met een zweep om roeiers te slaan tot ze niet meer konden. Zo gaat dat: met de bevelende stem, de grote trom en de zweep bereik je misschien even iets. Uiteindelijk ga je er aan kapot. Zoals een kind dat alleen maar bevelen hoort geen leven heeft, zo is het steeds opnieuw. Om het vol te houden in het leven heb je wat anders nodig. Liefde, vertrouwen.

Kleine gemeentes in Turkije voelen zich twintig eeuwen geleden op zichzelf teruggeworpen. Ze voelen zich aangevallen. Het is voor hen moeilijk trouw te blijven aan wat ze geloven. Als een kudde zonder herder, alleen, zo voelen ze zich. Johannes, één van hen, is gevangen gezet op Patmos. Zo kon dat gaan in die tijd. Vanwege je overtuiging werd je zomaar opgepakt en vastgezet. Daar zit hij, hij kan geen kant meer op. Johannes op dat eiland laat zien wat zijn tijdgenoten voelen. Dat je klem zit. En hoe hou je het dan vol.

In gevangenschap gebeurt er iets met Johannes. Hij ziet, hij hoort iets. Wat hij meemaakt lijkt raadselachtig. Droomt hij? Hallucineert hij? Krijgt hij een visioen? Wordt hij gek? Hoe vreemd zijn dromen ook zijn, ze hebben Johannes ook kracht en inspiratie gegeven om te volharden in gevangenschap.

Wat hij ervoer heeft hij doorgegeven aan zijn mensen. Het is door de eeuwen doorgegeven. En steeds opnieuw heeft het kracht gegeven om door te gaan en vol te houden.

Na 20 eeuwen bereiken zijn woorden en gezichten ons. Hoe onze tijd ook verschilt met die van hem, Johannes' woorden kunnen ook ons bemoedigen en inspireren bij wat wij meemaken in onze tijd. Hoe je het ook noemt: droom, hallucinatie, visioen, of een gezicht, Johannes geeft iets van God door. Als je door de eeuwen, als je door je eigen leven een spoor van bemoediging kunt zien, mag je concluderen: daar is iets van God.

Als Johannes iets van God doorgeeft hoor je eerst geen bevel.

Dan hoor je: *Ik ken je.*

Wij kunnen God niet in kaart brengen. Al onze voorstellingen schieten tekort.

Maar als je iets met haar of hem wilt verbinden zijn het deze woorden: *Ik ken je.*

Wij kennen elkaar vaak oppervlakkig. Ik ken mezelf maar voor een deel.

Laat staan een ander.

Wat Johannes hoort, bezingt ook de psalm: Ik ken je.

Er is een kennen dat dieper gaat. Dat blootlegt wat in ons hart leeft.

Wat we kunnen en niet kunnen. Wat ons blij maakt en verdrietig maakt.

Wat licht en wat last voor ons is. Verlangen, vertrouwen dat je gekend bent, dieper en verder dan jij kunt overzien, mag je met God verbinden.

Als Trijntje Oosterhuis *Ken je mij* zingt, bezingt ze dat diepste verlangen, dat *vertrouwen* kan worden.

Dan zingt ze over ons en over God.

Ken je mij? Wie ken je dan?

Weet jij mij beter dan ik?

Ken je mij? Wie ben ik dan?

Weet jij mij beter dan ik?

.....

Ik zou een woord willen spreken

Dat waar en van mij is

Dat draagt wie ik ben,

dat het houdt,

Ik zou een woord willen spreken

Dat rechtop staat als mens die mij aankijkt en zegt

Ik ben jouw zuiverste zelf,

Vrees niet, versta mij, ik ben, ik ben

Ken je mij?.....

Ik ken je, Ik ben er. Dat heeft met God te maken.

Die naam begint en eindigt niet met een bevel.

Maar met een belofte. Een belofte van liefde.

Ik weet wat in je leeft. Ik weet wat je belast.

Zoek het bij God in deze richting en bij deze belofte.

Is het waar? Zou het niet veel te veel waar zijn, zingt Trijntje Oosterhuis.

Mijn verstand zegt: ik volg het niet, dat kan toch niet.

En toch klopt hier alles: bij die hartsbelofte dat je gekend bent, hoe dan ook.

Met die belofte roept Johannes op om vol te houden.

Hou vol om het goede te doen. Hoe vol om te geloven.

Hou vol om te blijven vertrouwen dat je niet alleen bent.

Als het Pinksterverhaal over de Geest spreekt lijkt het in het begin vuurwerk.

Later lees je nuchterder: ze bleven volhouden: om elkaar op te zoeken, het boord te delen en te blijven bidden.

Er is een Geest, een heilige Geest van volharding.

Hou vol, roept Johannes tegen zijn mensen. En tegen ons.

Bij alle beperkingen, bij alles wat niet kan, bij wat je zorgen baart.

Hou vol de verhalen en de visioenen door te geven. Hou vol te blijven bidden.

Hou vol om in het spoor te gaan dat Jezus wijst..

Zo hou je het vol om te *hopen*.

Na de oproep om het vol te houden hoor je een refrein van beloftes.

Eén er van: ik zal je een witte steen geven met daarop je naam.

Een wit steentje op een Joods graf, zegt: ik ken je, ik denk aan je.

Op de kleine begraafplaats Vredenburg op Schiermonnikoog staan witte stenen.

Gesneuvelde soldaten uit de oorlog liggen bij elkaar.

Van sommigen is een naam bekend, van anderen niet.

Bij Fransen zie je dan staan: *inconnu*.

Op Engelse graven staat iets anders: known unto God.

Die woorden zijn het hoogste, het diepste waar ons hart zich voor open kan stellen.

Dat er een klokkenmaker is die ons kan en zal herstellen.

Dat God het volhoudt ons te blijven kennen en lief te hebben.

Amen